

en lang Række af Aar er bleven anseet for at være passende. Den ærede Forslagsstiller vil jo erindre, at Bestemmelsen i § 7 ikke er ny, men er en ældre Bestemmelse, som findes i flere foregaaende Love. Skjøndt jeg paa ingen Maade skal negte, at Forholdet jo vel kan stille sig saaledes, at det maatte kan være et Aarstid eller to, inden den vedkommende Bruger faar den fulde Nytte af Diget, er der givet en Opveielse af denne midlertidige Mangel paa Fordel, om jeg saa maa sige, derved at Brugeren aldrig kan tvinges til at give mere end 4 pCt., om ogsaa Forrentningen af Pengene stiger med 5 til 6 pCt. for Eierens Vedkommende. Jeg tror, det er en praktisk Regel, der som sagt er godkjendt i mange andre Forhold, og som man ikke uden Nødvendighed skal fravige i dette. En af de væsentligste Indvendinger, som kan gøres imod Forslaget, er dog den, at man skal luge at gjøre den Slags Ting saa lette som muligt; man skal ikke stabe Processer og Landvæsenkommissioner lige over for disse maa Spørgsmaal, naar der ikke er nogen virkelig gennemgaaende Grund dertil. Dernæst vil jeg sige, at jeg tror, det ærede Medlems Forslag for en Del beror paa en Misforstaaelse, thi han maa erindre, at baade Andelen i Bedligholdelsen og den Udpart i Anlægssummen, som skal forventes, ikke staar i Forhold til Liniens Længde, men staar i Forhold til den Fordel og Nytte, som Eiendommen, hvoraf Vedkommende er Bruger, faar af det hele Foretagende. Da der her er Spørgsmaal om Forhold, som skulde være gennem flere Aar, maa det altsaa derved siges at være givet, at han ikke vil kunne tilpligtes at deltage i noget større Omfang, enten i Bedligholdelsen eller i Forrentningen, end Landvæsenkommissionen anser for at svare til den Fordel, Eiendommen har af Foretagendet. Jeg fravaader derfor det ærede Thing at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 7 — Vædringsforslaget under Nr. 8 vilde jeg ønske, at dets ærede Forslagsstiller vilde lade falde. Jeg vil ikke i og for sig sige Noget imod, at det kan være rigtigt, at der overalt, hvor der bliver givet Tilskud af en eller anden offentlig Autoritet, ogsaa ved Evang skal dannes et Digelag; men jeg tør ikke paastaa, at det i ethvert Tilfælde er nødvendigt at gjøre noget Saadant, og naar jeg beder det ærede Medlem om at lade Forslaget falde, er det, fordi det forekommer mig, at de vedkommende Autoriteter til enhver Tid have det i deres Magt at kunne, naar de anse det for at være nødvendigt eller ønskeligt, fremtvinge en saadan Afgjørelse, idet de kunne gjøre det til en Betingelse for det Bidrags Ydelse, som de maatte bestemme sig til at give. Derfor dette Forslag vedtages, ser jeg ikke rettere, end at der opstaar en Tvivl om, hvorvidt denne Lovs Regler skulde finde Anvendelse paa Digerne paa Lolland og Falster (Bosjen: Nei!). Det ærede Medlem siger vel Nei, fordi denne Lov er yngre end den

ifjor, og jeg paastaa ikke absolut det Modsatte men jeg siger, at jeg tror, der kan være berettiget Tvivl om, hvorvidt man ikke herigjennem forandrere de Bestemmelser, der ere tagne i Loven ifjor om Digerne paa Lolland og Falster. I ethvert Tilfælde tror jeg, det ærede Medlem maa erkjende, at Forslaget ikke er nødvendigt, thi hvor det maa anses for passende og rigtigt at faae Digelag fremtvungne, vilde de vedkommende Autoriteter have det i deres Magt at kunne fremtvinge det. — Hvad endelig det sidste Vædringsforslag under Nr. 11 angaar, skal jeg bemærke, at jeg ganske rigtigt ved første Behandling har sagt, at jeg i og for sig ikke havde Noget imod, at Loven af 6te Juni 1848 vedblev at bestaa for Inddæmningsdigers Vedkommende, hvormod jeg selvfølgelig ikke kan tiltræde, at man her har redigeret Forslaget saaledes, at den nævnte Lov ogsaa fremdeles skal bestaa for de egentlige Beskyttelsesdiger ved Siden af den foreliggende Lov. Jeg tror, at det kun vilde være skiftet til at laste Tvivl ind om Forstaaelsen baade af den ene og af den anden af Lovene, naar man ikke, samtidig med, at man giver nye og udvidede Regler om disse Forhold, tillige hæver de gamle. Jeg gjorde derhos mit Samtykke til, at Loven af 6te Juni 1848 blev staaende for Inddæmningsdigers Vedkommende, afhængig af, at det kunde paavises mig, at der gennem den var tilfikkret Inddæmningsdiger en anden og større. Men end den, de vilde have efter det foreliggende Lovforslag (Se en s t r u p: De have jo ingen Ret!). Ja, konversere have vi ikke Lov til. De have i Følge denne Lov den Ret, at naar de ere blevne saa gamle, at de ere blevne skyldsatte, gjælde de selsomme Regler for dem som for Beskyttelsesdiger. Det ærede Medlem tager imidlertid meget feil, naar han baade i Dag og sidste Gang har villet paastaa, at Loven af 6te Juni 1848 overhovedet angaar Inddæmningsdiger; den tilfjendegiver udtrykkelig baade i sin Titel og i sine Motiver, at den kun vedkommer Diger, der opføres til Beskyttelse for Vandfloder. Jeg tror, det er en Ide, som det ærede Medlem ikke vil kunne faae anerkjendt ved nogen Domstol, at et Inddæmningsdige overhovedet kan blive at behandle efter Reglerne i Loven af 6te Juni 1848. Jeg slutter mig dertil ikke blot, fordi selve Loven ikke med et Mul omtale Inddæmningsdiger, men ogsaa fordi Lovens Titel ganske afgjort udelukker dem. Lovens egne Udtryk tale kun om Anlæg af Diger, og derigjennem udelukkes altsaa ogsaa den Tanke, som det ærede Medlem har, at man, naar de først være anlagte og være blevne ældre, skulde kunne benytte Loven til Fordel for dem; jeg tror, at han i den Henseende tager meget feil. Som et Fortolkningsmiddel skal jeg tillige nævne, at den kongelige Kommissarius, under de Forhandlinger, som bleve førte i Stændersamlingerne angaaende denne Lov, udtalte med afgjort Be-